

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W POZNANIU

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
Tel. (0-61) 852-15-17, 852-77-50, Fax (0-61) 851-86-44
E-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, dnia 28 grudnia 2006r.

RPZ – 61/6/06/AC

DECYZJA nr RPZ 37/2006

Na podstawie art. 23 e ust. 1 i 2 w związku z art. 23 a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (tekst jednolity - Dz. U. z 2005r., nr 244, poz. 2080 ze zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. nr 18 poz. 172 ze zm.) po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

uznaje się działania współników spółki cywilnej SORUS: Piotra Szmajdy i Dominika Szmajdy zamieszkałych w Daszewicach przy ul. Piotrowskiej 31 polegające na nieudzielaniu konsumentom, z naruszeniem art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2000r. *o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny* (Dz. U. Nr 22, poz. 271 ze zm.), na prowadzonej witrynie internetowej www.sorus.com.pl/sklep pełnej i rzetelnej informacji o:

1. imionach i nazwiskach w/w przedsiębiorców oraz adresach ich zamieszkania,
2. organie, który zarejestrował działalność w/w przedsiębiorców, a także o numerach pod którymi w/w przedsiębiorcy zostali zarejestrowani;

najpóźniej w chwili złożenia propozycji zawarcia umowy, za **praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**

oraz **stwierdza się zaniechanie** stosowania w/w praktyki z dniem 8 grudnia 2006 roku.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2006r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes Urzędu) wszczął z urzędu postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w związku z podejrzeniem stosowania przez współników spółki cywilnej SORUS – Piotra Szmajdę i Dominika Szmajdę (dalej: Przedsiębiorcy) praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 23a ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* poprzez nieudzielanie konsumentom na prowadzonej witrynie internetowej www.sorus.com.pl/sklep pełnej i rzetelnej informacji o:

1. imionach i nazwiskach w/w przedsiębiorców oraz adresach ich zamieszkania,
2. organie, który zarejestrował działalność w/w przedsiębiorców, a także o numerach pod którymi w/w przedsiębiorcy zostali zarejestrowani;

najpóźniej w chwili złożenia propozycji zawarcia umowy.

Piotr Szmajda oraz Dominik Szmajda, na podstawie wpisów do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Burmistrza Gminy Mosina nr 2919/96 oraz 4428/01 prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą „SORUS”. Przedmiotem działalności Przedsiębiorców jest między innymi sprzedaż książek za pośrednictwem witryny internetowej www.sorus.com.pl/sklep.

Dowód: zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej.

Zasadą funkcjonowania Przedsiębiorców jest składanie oferty zawarcia umowy sprzedaży drogą elektroniczną i przyjmowanie zamówień na konkretne towary drogą elektroniczną.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania, pismem z dnia 4 grudnia 2006r., Przedsiębiorcy oświadczyli, że dokonali odpowiednich zmian na prowadzonej stronie internetowej.

W dniu 8 grudnia 2006 roku na podstawie art. 292 kpc w zw. z art. 81 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* dokonano oględzin witryny internetowej www.sorus.com.pl/sklep i ustalono, że Przedsiębiorcy zamieścili na witrynie swoje imiona, nazwiska i adresy oraz wskazali organ, który zarejestrował ich działalność wraz z numerami pod którymi są zarejestrowani.

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 23a ust. 1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*, przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Stwierdzenie istnienia przedmiotowej praktyki wymaga spełnienia dwóch przesłanek: bezprawności działania i naruszenia zbiorowego interesu konsumentów. „Zbiorowe interesy konsumentów” to prawa nieograniczonej liczby konsumentów, nie stanowią przy tym sumy indywidualnych interesów dających się określić, nawet licznej, grupy konsumentów.

W art. 23a ust. 2 ww. ustawy zamieszczono przykładowe wyliczenia praktyk zakazanych przez ustawodawcę. Katalog ten nawiązuje między innymi do czynów nieuczciwej konkurencji, stosowania klauzul wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oraz szeroko ujmowanego przysługującego konsumentowi prawa do informacji.

Bezprawność, do której odwołuje się ustawodawca, oznacza sprzeczność z prawem, a także z zasadami współżycia społecznego oraz z dobrymi obyczajami. Stanowisko takie znajduje oparcie w uzasadnieniu projektu rządowego ustawy nowelizacyjnej, która

wprowadziła do ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przepisy regulujące postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zgodnie z którym „same przepisy art. 23a – 23d ustawy nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Działania te mogą okazać się bezprawne w razie ustalenia, że doszło do naruszenia przepisów innych ustaw, ale także zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów.”

Umowy zawierane bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania na odległość, podlegają reżimowi ustawy z dnia 2 marca 2000 r. *o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny* (Dz. U. Nr 22, poz. 271 ze zm.) zwanej dalej ustawą o ochronie niektórych praw konsumentów.

W odniesieniu do działań Przedsiębiorców, ich bezprawność można wywieść zarówno z przepisów ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, jak i z zasad współżycia społecznego oraz z dobrych obyczajów obowiązujących przedsiębiorcę w obrocie konsumenckim.

Obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, o którym mowa w art. 23a ust. 2 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*, stanowi jedną z generalnych zasad prawa umów. Zasada ta wynika z obowiązku lojalnego kontraktowania, który można wyprowadzić m.in. z treści art. 354 k.c. Wymaga podkreślenia, iż kryteria słuszności kontraktowej doznają szczególnego zaostrożenia w przypadku obrotu konsumenckiego, uwzględniając postulat ochrony słabszej strony umowy. Konsumentom, którym pozbawia się dostępu do informacji i wiedzy, w sposób istotny ogranicza się wolność podejmowania świadomych decyzji rynkowych. Obowiązek informowania obejmuje każde stadium kontraktowe. Uczciwość obrotu nakazuje ponadto udostępnienie konsumentom wszystkich tych informacji, które są niezbędne dla dokonania świadomego, opartego na prawdziwych, rzetelnych i pełnych informacjach wyboru, co do związania się określonym kontraktem.

Obowiązek przedsiębiorcy w zakresie udzielania informacji nabiera szczególnego znaczenia w przypadku umów zawieranych na odległość. Niebezpieczeństwa związane z brakiem jednoczesnej obecności kontrahentów polegają na utrudnieniu partycypacji konsumenta we współpracy kontraktowej, utrudnieniu zapoznania się z przedmiotem świadczenia, a także na utrudnieniu realizacji odpowiedzialności za niewykonanie (nienależyte wykonanie) umowy. Momentem granicznym udzielenia konsumentowi informacji jest złożenie propozycji zawarcia umowy. W „handlu elektronicznym” następuje to przez podanie tych informacji w witrynie internetowej, w taki sposób, że każdy może się z nimi zapoznać, są bowiem one integralną częścią informacji handlowej *sensu stricto* albo samej oferty.

Przedsiębiorcy nie podawali na stronie internetowej informacji o swoim imieniu, nazwisku oraz adresie, a jedynie wskazywali nazwę pod którą swoją działalność gospodarczą prowadziła - „SORUS sc”. Zgodnie z art. 43² kc przedsiębiorca działa pod firmą, natomiast firmą osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko, co nie wyklucza włączenia do firmy dowolnie obranych określeń (art. 43⁴ kc). Przedsiębiorcy nie informowali także o organie który zarejestrował ich działalność gospodarczą, a także o numerach, pod którymi Przedsiębiorcy zostali zarejestrowani. Bezprawność działania Przedsiębiorców w tym przypadku polegała na naruszeniu przepisu art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, zgodnie z którym konsument powinien być poinformowany, przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia mu propozycji zawarcia umowy o imieniu i nazwisku (nazwie), adresie zamieszkania (siedziby) przedsiębiorcy oraz organie, który zarejestrował działalność gospodarczą przedsiębiorcy, a także numerze, pod którym przedsiębiorca został zarejestrowany,

W ocenie Prezesa Urzędu, powyższe działanie należy kwalifikować jako praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów polegającą na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji. Naruszenie zbiorowych interesów konsumentów w tym przypadku było oczywiste, gdyż brak tych informacji mógł uniemożliwić, a już z pewnością znacznie utrudniać konsumentom realizację ich praw, związanych na przykład z wnoszeniem przeciwko Przedsiębiorcom pozwu. W takiej sytuacji konieczne jest bowiem prawidłowe oznaczenia pozwanego.

Do stwierdzenia stosowania przedmiotowych praktyk niezbędne jest wykazanie, iż bezprawne działanie przedsiębiorcy godzące w interes konsumentów dotyczy tzw. zbiorowego interesu konsumentów. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem interesów nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zidentyfikować tzn. aktualnych, a zwłaszcza potencjalnych klientów Przedsiębiorców. Specyfika działalności prowadzonej przez Przedsiębiorców przejawia się m.in. w tym, że oferta przedstawiona w Internecie trafia do nieograniczonego kręgu konsumentów.

W związku z powyższym należy uznać, że spełnione zostały obie przesłanki uznania działań Przedsiębiorców za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, tj. bezprawność działań oraz naruszenie zbiorowego interesu konsumentów.

W toku postępowania ustalono, iż Przedsiębiorcy zaniechali stosowania w/w praktyk i dostosowali swoją witrynę do wymogów prawa. Pismem z dnia 4 grudnia 2006r., Przedsiębiorcy poinformowali, że dokonali modyfikacji swojej witryny, nie wskazując jednocześnie daty dokonania zmian. Prezes Urzędu dokonał oględzin witryny www.sorus.com.pl/sklep w dniu 8 grudnia 2006r. i należy uznać, że najpóźniej z tym dniem Przedsiębiorcy zaniechali stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Zgodnie z art. 23e ust. 2 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*, jeżeli przedsiębiorca zaniechał stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania.

Wobec powyższego orzeczono, jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwóch tygodni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

Z upoważnienia
Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Poznaniu
Edward Stawicki

Otrzymują :

Piotr Szmajda, Dominik Szmajda (2 egz.)
Daszewice
Ul. Piotrowska 31
61 – 160 Poznań